

TOPOLYA, 1956

BRASNYÓ ISTVÁN

Én, kis madárlátta fickó
sáros bakancsban az ősz színe előtt
a Zichyék díszparkjában
lehullottak a ginkgo biloba kokárdái
állok mintha fényképezkednék
a halott fény mögött

Az elszédült sáros falusi padlón
ezeréves idegen házban
középkor zuhogó hídlásán
nem hallani rádiót
– a rádiókat még a partizánok összeszedték
meg több-kevesebb embert
(mind odalett)
csupán megrágott nyirkos félhomály van

Valamelyik szomszédból hallatszik
a repedtfazék hangú hangszóró Nagy Imre-beszéde
(„csapataink harcban állnak”)
hirtelen mily különös magyarnak lenni itt
mintha egyszerre veszélyt hordozna magában

Nagy és menekülésre reménytelen vadászat
tart a világ határain
amiről az újságok
a címlapjukon írnak
de túl sok a lepleznivaló
meg túl sok a vaj az avított fejeken
– nehéz kimondani: forradalom volt.

Mintha érzelmként elviselni
túlméretezték volna
a világ bekeretezett félelmeit a magyarok
és nem maradna utánuk ország sem
csak beszározott katonai térképek
csak téli levesként kihűlt emlékezet

1998. november 4.